

Smiling Faces and Grateful Hearts

By Elder Carlos A. Godoy
Of the Seventy

Hymyileviä kasvoja ja kiitollisia sydämiä

Vanhin Carlos A. Godoy
seitsemänkymmenen koorumista

October 2025 general conference

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life's challenges and the demands of a growing Church.

A little over a year ago, I was released from my assignment in the Presidency of the Seventy, a change announced here at general conference. Because my name was read near those of General Authorities becoming emeritus, many assumed I was also finishing my time of service. After the conference, I received numerous messages of gratitude and good wishes for my next phase in life. Some even offered to buy my house in North Salt Lake. It was nice to see that I would be missed and also to know we will not have trouble selling our home when I am done. But I am not there yet.

My new assignment took Monica and me to beautiful Africa, where the Church is flourishing. It has been a blessing to serve among the faithful Saints in the Africa South Area and witness the Lord's love for them. It's inspiring to see generational families of all backgrounds, including many successful and well-educated Church members, dedicating their time and talents to serve others.

At the same time, given the region's demographics, many people of modest means are joining the Church and transforming their lives through the blessings of tithing faithfulness and the educational opportunities offered by the Church. Programs such as Succeed in School, EnglishConnect, BYU-Pathway Worldwide, and the Perpetual Education Fund bless many lives, especially those of the rising generation.

Pyhiemme suuruus Afrikassa tulee entistä selvemmin esiin, kun he kohtaavat elämän haasteita ja kasvavan kirkon vaatimuksia.

Vähän yli vuosi sitten minut vapautettiin tehtävästäni seitsemänkymmenen johtokunnassa, ja muutoksesta ilmoitettiin täällä yleiskonferenssissa. Koska nimeni mainittiin lähellä niiden johtavien auktoriteettien nimiä, joista tuli täysin palvelleita, monet olettivat myös minun palveluaikani päättyvän. Konferenssin jälkeen sain lukuisia kiitollisuutta osoittavia viestejä ja onnentoivotuksia seuraavaan elämänvaiheeseen. Jotkut jopa tarjoutuivat ostamaan taloni North Salt Lakessa. Oli mukava huomata, että minua kaivattaisiin, ja myös tietää, ettei meillä olisi vaikeuksia myydä kotiamme, kun aikanaan lopettaisin. Mutta en ole vielä lopettanut.

Uusi tehtäväni vei Monican ja minut kauniiseen Afrikkaan, missä kirkko kukoistaa. On ollut siunaus palvella uskollisten pyhien keskuudessa Afrikan eteläisellä vyöhykkeellä ja todistaa Herran rakkautta heitä kohtaan. On innoittavaa nähdä eri sukupolvia edustavia perheitä, joiden taustat ovat hyvinkin erilaisia ja joihin kuuluu monia menestyviä ja hyvin koulutettuja kirkon jäseniä, jotka omistavat aikaansa ja kykyjään muiden palvelemiseen.

Samaan aikaan – kun otetaan huomioon alueen väestörakenne – monet vähävaraiset ihmiset liittyvät kirkkoon ja muuttavat elämäänsä kymmenysten uskollisen maksamisen ja kirkon tarjoamien koulutusmahdollisuuksien avulla. Ohjelmat kuten Succeed in School, EnglishConnect, BYU-Pathway Worldwide ja jatkuva koulutusrahasto siunaavat monien elämää, etenkin nousevan sukupolven keskuudessa.

President James E. Faust once stated, “It has been said that this church does not necessarily attract great people but more often makes ordinary people great.”

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life’s challenges and the demands of a growing Church. They always approach it with a positive attitude. They embody well the well-known teaching from President Russell M. Nelson:

“The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.

“When the focus of our lives is on God’s plan of salvation ... and Jesus Christ and His gospel, we can feel joy regardless of what is happening—or not happening—in our lives.”

They find joy despite their challenges. They have learned that our relationship with the Savior enables us to approach difficulties with smiling faces and grateful hearts.

Let me share some of my experiences with these faithful Saints who illustrate this principle, starting with Mozambique.

Mozambique

A few months ago, I presided over a stake conference for a one-year-old stake that already had 10 units. More than 2,000 people filled the small chapel and three tents that were set outside. The stake president is 31 years old, his wife is 26, and they have two small children. He leads this growing and challenging stake with no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

In an interview with the patriarch, I learned that his wife was seriously ill, and he struggled to provide for her care. After addressing the issue with the stake president, we gave her a priesthood blessing. I inquired of the patriarch how many patriarchal blessings he gives on average.

“Eight to ten,” he said.

I asked, “Per month?”

He replied, “Per week!” I counseled him that doing that many per weekend was not wise.

“Elder Godoy,” he said, “they keep coming every week, including new members and many

Presidentti James E. Faust totesi kerran: ”On sanottu, että tämä kirkko ei välttämättä vedä puoleensa suuria ihmisiä, vaan ennemminkin tekee tavallisista ihmisistä suuria.”

Pyhiemme suuruus Afrikassa tulee entistä selvemmin esiin, kun he kohtaavat elämän haasteita ja kasvavan kirkon vaatimuksia. He suhtautuvat asiaan aina myönteisellä asenteella. He ilmentävät hyvin presidentti Russell M. Nelsonin tunnettua opetusta:

”Elämämme olosuhteet eivät vaikuta kovin paljon tuntemaamme iloon, mutta siihen vaikuttaa erittäin paljon se, mihin me keskitymme elämässämme.

Kun elämämme keskittyy Jumalan pelastussuunnitelmaan – ja Jeesukseen Kristukseen ja Hänen evankeliumiinsa, me voimme tuntea iloa riippumatta siitä, mitä elämässämme tapahtuu – tai ei tapahdu.”

He tuntevat iloa haasteistaan huolimatta. He ovat oppineet, että meidän suhteemme Vapahtajaan suo meille mahdollisuuden kohdata vaikeudet hymyilevin kasvoin ja kiitollisin sydämin.

Saanan kertoa muutamia kokemuksiani näistä uskollisista pyhistä, jotka havainnollistavat tätä periaatetta, alkaen Mosambikista.

Mosambik

Muutama kuukausi sitten johdin vaarnakonferenssia eräässä vaarnassa, joka oli perustettu vuotta aiemmin ja jossa oli jo kymmenen seurakuntaa. Yli 2 000 ihmistä täytti pienen kapelin ja kolme telttä, jotka oli pystytetty ulos. Vaarnanjohtaja on 31-vuotias, hänen vaimonsa on 26-vuotias ja heillä on kaksi pientä lasta. Vaarnanjohtaja johtaa tätä kasvavaa ja haastavaa vaarnaa valittamatta – ainoastaan hymyilevin kasvoin ja kiitollisin sydämin.

Puhutellessani patriarkkaa sain tietää, että hänen vaimonsa oli vakavasti sairas ja että hänellä oli vaikeuksia huolehtia vaimostaan. Kun olimme puhuneet asiasta vaarnanjohtajan kanssa, annoimme patriarkan vaimolle pappeuden siunauksen. Kysyin patriarkalta, kuinka monta patriarkallista siunausta hän antaa keskimäärin.

”Kahdeksasta kymmeneen”, hän sanoi.

Kysyin: ”Kuukaudessa?”

Hän vastasi: ”Viikossa!” Neuvoisin hänelle, ettei ollut viisasta antaa niin monta viikonloppua kohden.

”Vanhin Godoy”, hän sanoi, ”heitä tulee joka viikko, myös uusia jäseniä ja monia nuoria.”

youths.” Again, no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

After the Saturday evening session of stake conference, on my way to the hotel, I noticed people buying food along the road late at night. I asked my driver why they were doing it when it was so dark rather than during the day. He responded that they were working during the day to have the money to do it later.

“Oh, they were working today to eat tomorrow,” I said.

But he corrected me: “No, they were working during the day to eat tonight.” I had hoped our members might be in a better situation, but he confirmed that many faced similar challenges in that part of the country. The next morning, during our Sunday session and newly aware of their circumstances, I was even more moved by their smiling faces and grateful hearts.

Zambia

On the way to a Sunday meeting, the stake president and I saw a couple walking along the road with a baby and two small children. We stopped to offer them a ride. They were surprised and delighted. When I asked how far they needed to walk to the chapel, the father replied that it could take 45 minutes to an hour, depending on the children’s pace. They faced this journey back and forth, every Sunday, with no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Malawi

One Sunday before a stake conference, I visited two branches using public schools as meetinghouses. I was shocked by the humble and modest conditions of the buildings, which lacked even some basic amenities. As I met a few members there, I was ready to apologize for the inadequate conditions of their meetinghouse, but they were happy to have a nearby place to gather, avoiding the usual long walk. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Zimbabwe

Following a Saturday of leadership training, the stake president took me to Sunday services

Taaskaan ei kuulunut valituksia – oli vain hymyilevät kasvot ja kiitollinen sydän.

Vaarnakonferenssin lauantai-illan kokouksen jälkeen ollessani matkalla hotellille huomasin ihmisiä, jotka ostivat ruokaa tien varrelta myöhään illalla. Kysyin kuljettajaltani, miksi he olivat ostamassa ruokaa niin pimeällä eivätkä päivällä. Hän vastasi, että he olivat töissä päivällä, jotta heillä sitten olisi rahaa ruokaan.

”Ai, he tekivät tänään töitä saadakseen rahaa huomiseen ruokaan”, sanoin.

Mutta hän oikaisi minua: ”Ei, he tekivät tänään töitä saadakseen rahaa tämän illan ruokaan.” Olin toivonut, että jäsentemme tilanne olisi parempi, mutta hän vahvisti, että monilla oli samanlaisia haasteita siinä osassa maata. Seuraavana aamuna sunnuntain kokouksessamme ja tultuani juuri tietoisiksi heidän olosuhteistaan heidän hymyilevät kasvonsa ja kiitollinen sydämensä liikkuttivat minua vieläkin enemmän.

Sambia

Matkalla sunnuntaikokoukseen vaarnanjohdaja ja minä näimme avioparin, joka käveli katua pitkin vauvan ja kahden pienen lapsen kanssa. Pysähdyimme tarjoamaan heille kyytiä. He olivat yllättyneitä ja ilahtuneita. Kun kysyin, kuinka pitkä matka heidän piti kävellä kappelille, isä vastasi, että matka kesti 45 minuutista tuntiin lasten etenemisvauhdista riippuen. He tekivät tämän edestakaisen matkan joka sunnuntai valittamatta – vain hymyilevin kasvoin ja kiitollisin sydämin.

Malawi

Eräänä sunnuntaina ennen vaarnakonferenssia kävin kahdessa seurakunnassa, jotka käyttävät seurakuntakeskuksina julkisia kouluja. Olin järkyttynyt rakennusten vaatimattomista ja koruttomista olosuhteista. Niistä puuttuivat jopa jotkin perusmukavuudet. Kun tapasin siellä muutamia jäseniä, olin valmis pyytämään anteeksi heidän kokouspaikkansa riittämättömiä olosuhteita, mutta he olivat iloisia siitä, että heillä oli lähellä paikka, jossa kokoontua ja jonne ei tarvinnut kävellä tavanomaista pitkää matkaa. Taaskaan ei kuulunut valituksia – oli vain hymyileviä kasvoja ja kiitollisia sydämiä.

Zimbabwe

Lauantaisen johtajakoulutuksen jälkeen vaarnanjohdaja vei minut sunnuntain jumalanpalvel-

held in a rented house. There were 240 people in attendance. Then the bishop introduced 10 new members baptized that week. The congregation was spread across two small rooms, with some members also sitting outside the building, watching the meeting through windows and doors. There were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Lesotho

I visited this beautiful small country, also known as “the mountain kingdom,” to see a Church district preparing to become a stake. Following a Saturday of meetings, I attended Sunday services in one of their branches in a rented house. The sacramental room was overflowing, with people standing outside the door to participate. I told the branch president that he needed a bigger house. To my surprise, he informed me that this was only half of his membership. The other half would attend a second sacrament meeting after the second hour. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

I returned to Lesotho later due to a fatal traffic accident involving several of our youth, already mentioned by Elder D. Todd Christofferson earlier. When I visited the families and leaders, I expected a somber atmosphere. Instead, I encountered strong and resilient Saints who were coping with the situation in an uplifting and inspiring way.

Mpho Aniciah Nku, 14, a surviving accident victim in this picture, illustrated it well in her own words: “Trust in Jesus and always look unto Him, because through Him you’ll find peace, and He will help you in the healing process.”

These are just a few examples where we see their positive attitude because they center their lives in the gospel of Jesus Christ. They know where to find help and hope.

The Savior’s Healing Power

Why can the Savior succor them and us in any circumstances of our lives? The answer can be found in the scriptures:

“And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind. ...

“... And he will take upon him their infirmi-

lukseen, joka pidettiin vuokratiloissa. Paikalla oli 240 ihmistä. Sitten piispa esitteli kymmenen uutta jäsentä, jotka oli kastettu sillä viikolla. Seurakunta oli jakautunut kahteen pieneen huoneeseen, ja jotkut jäsenet istuivat myös rakennuksen ulkopuolella katsellen kokousta ikkunoista ja ovista. Ei kuulunut valituksia – oli vain hymyileviä kasvoja ja kiitollisia sydämiä.

Lesotho

Kävin tässä kauniissa pienessä maassa, joka tunnetaan myös ”vuoristovaltakuntana”, ja näin kirkon piirin, joka valmistautuu tulemaan vaaraksi. Lauantain kokousten jälkeen osallistuin sunnuntain jumalanpalvelukseen yhden heidän lähetyseurakuntansa vuokratiloissa. Sakramenttikokoussali oli täynnä, ja ihmisiä seisoivat oven ulkopuolella haluten osallistua. Sanoin seurakunnanjohtajalle, että hän tarvitsi suuremman rakennuksen. Yllätyksekseni hän kertoi minulle, että tämä oli vain puolet hänen seurakuntansa jäsenistä. Toinen puoli osallistuisi toiseen sakramenttikokoukseen toisen tunnin jälkeen. Taasakaan ei kuulunut valituksia – oli vain hymyileviä kasvoja ja kiitollisia sydämiä.

Palasin Lesothoon myöhemmin, koska useita nuoriamme oli joutunut kuolemaan johtaneeseen liikenneonnettomuuteen, josta vanhin D. Todd Christofferson jo aiemmin mainitsi. Kun kävin perheiden ja johtohenkilöiden luona, odotin murheellista ilmapiiriä. Sen sijaan kohtasin vahvoja ja sitkeitä pyhiä, jotka selviytyivät tilanteesta kohottavalla ja innoittavalla tavalla.

Mpho Aniciah Nku, 14, tässä kuvassa oleva onnettomuuden uhri, joka jäi henkiin, kuvaili omin sanoin sitä hyvin: ”Luota Jeesukseen ja katso aina Häneen, koska Hänen avullaan löydät rauhan, ja Hän auttaa sinua parantumaan.”

Nämä ovat vain muutamia esimerkkejä, joissa näemme heidän myönteisen asenteensa, koska he keskittävät elämänsä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. He tietävät, mistä saada apua ja toivoa.

Vapahtajan parantava voima

Miksi Vapahtaja voi auttaa heitä ja meitä kaikissa elämämme olosuhteissa? Vastaus löytyy pyhistä kirjoituksista:

”Ja hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia – .

Ja hän ottaa päällensä heidän heikkoutensa,

ties, that his bowels may be filled with mercy, ... that he may know ... how to succor his people according to their infirmities.”

As Elder David A. Bednar taught, there is no physical pain, anguish, or weakness we can experience that the Savior does not know. “You and I in a moment of weakness may cry out, ‘No one understands [what I am going through]. ...’ No human being, perhaps, knows. But the Son of God perfectly knows and understands.” And why? Because “He felt and bore our burdens before we ever did.”

I conclude with my testimony of Christ’s words found in Matthew 11:

“Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.

“Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls.

“For my yoke is easy, and my burden is light.”

Just like those Saints in Africa, I know this promise is true. It is true there, and it’s true everywhere. Of this I testify in the name of Jesus Christ, amen.

jotta hänen sisimpänsä täyttyisi armolla – –, jotta hän osaisi – – auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti.”

Kuten vanhin David A. Bednar opetti, ei ole mitään fyysistä kipua, tuskaa tai heikkoutta, jota me voimme kokea ja jota Vapahtaja ei tuntisi. ”Me saatamme hetken heikkoudessa huudattaa: ’Kukaan ei ymmärrä [mitä minä käyn läpi].’ Kukaan ihminen ei kenties tiedäkään. Mutta Jumalan Poika tietää ja ymmärtää täysin.” Ja miksi? Koska ”Hän tunsu ja kantoi kuormamme paljon ennen meitä”.

Päätän todistukseeni Kristuksen sanoista, jotka ovat luvussa Matt. 11:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt.”

Aivan kuten nuo pyhät Afrikassa, minä tiedän, että tämä lupaus on totta. Se on totta siellä, ja se on totta kaikkialla. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.